

Drugi zarzut skargi jest oparty na bezprawności objęcia Wielkiego Księstwa Luksemburga korektą finansową, która jest ewentualnie uzasadniona jedynie w odniesieniu do innych państw członkowskich. Nie stwierdzono żadnego odstępstwa od normy w realizacji tego programu w Wielkiego Księstwa Luksemburga. Okoliczność, że Luksemburg zgodził się na uczestnictwo we wspólnym projekcie wraz z Niemcami, Belgią, Francją i Niderlandami, nie uzasadnia ponoszenia przezeń negatywnych konsekwencji — w postaci korekt finansowych swych własnych projektów — błędów lub słabości, jakie miały zostać wykryte w ramach przeprowadzonego audytu projektów niderlandzkich i niemieckich, i które polegały niemal wyłącznie na rzekomym nieuwzględnieniu przepisów dotyczących postępowania przetargowego. Pomimo zaś tego, że pięć państw członkowskich uczestniczyło w jednym i tym samym programie, ustalanie zasad postępowania przetargowego należy do wyłącznych uprawnień władz krajowych poszczególnych państw członkowskich.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2010 r. — Insula przeciwko Komisji

(Sprawa T-110/10)

(2010/C 134/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Conseil scientifique international pour le développement des îles (Insula) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: J.-D. Simonet i P. Marsal, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie, że żądanie Komisji zmierzające do uzyskania zwrotu kwoty 84 120 EUR nie jest zasadne, a w konsekwencji — nakazanie Komisji wydania noty kredytowej opiewającej na kwotę 84 120 EUR;
- stwierdzenie, że sprawa, której dotyczy niniejsza skarga, powinna zostać połączona do celów procedury pisemnej i ustnej, ze względu na istniejące między nimi powiązanie, ze sprawą T-366/09;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca w niniejszej skardze opartej na klauzuli arbitrażowej wnosi do Sądu o stwierdzenie, iż nota debetowa z dnia 28 stycznia 2010 r., na mocy której Komisja dochodzi, w następstwie sporządzenia sprawozdania z przeprowadzonego przez OLAF audytu, zwrotu zaliczek wypłaconych skarżącej, jest niezgodna z postanowieniami umowy EL HIERRO (NNE5/2001/950) zawartej w ramach szczegółowego programu badań, rozwoju technologicznego i prezentacji w dziedzinie energetyki, środowiska naturalnego i trwałego rozwoju.

Skarżąca podnosi dwa zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego podważa ona wymagalność wiarytelności dochodzonej przez Komisję w następstwie audytu przeprowadzonego w 2005 r.

W ramach zarzutu drugiego podnosi ona, że Komisja wydając nową notę debetową narusza swe zobowiązania umowne, które nie pozwalają jej, sześć lat po dokonaniu ostatniej płatności na rzecz Insuli i z uwagi na brak zawiadomienia przez nią w terminie przewidzianym w umowie, żądać przedstawienia dodatkowych dowodów.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2010 r. — Niemcy przeciwko Komisji

(Sprawa T-114/10)

(2010/C 134/69)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele J. Möller, C. Blaschke i adwokat U. Karpenstein)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 10712 z dnia 23 grudnia 2009 r. dotyczącej zmniejszenia kwoty pomocy z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) przyznanej programowi inicjatywy wspólnotowej Interreg II/C „Inondation Rhin-Meuse” (IRMA — ochrona przeciwpowodziowa w rejonie Ren — Moza) w Królestwie Belgii, Republice Federalnej Niemiec, Republice Francuskiej, Wielkim Księstwie Luksemburga i w Królestwie Niderlandów na podstawie decyzji Komisji C(97) 3742 z dnia 18 grudnia 1997 r. (EFRR nr 970010008);

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną decyzją Komisja zmniejszyła wysokość pomocy finansowej przyznanej z EFRR w okresie od 1 stycznia 1994 r. do 31 grudnia 1999 r. programowi inicjatywy wspólnotowej Interreg II/C „Inondation Rhin-Meuse” (IRMA — ochrona przeciwpowodziowa w rejonie Ren — Moza) w Królestwie Belgii, Republice Federalnej Niemiec, Republice Francuskiej, Wielkim Księstwie Luksemburga i w Królestwie Niderlandów.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca twierdzi, iż nie zostały spełnione przesłanki zmniejszenia wysokości wypłat określone w art. 24 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88 ⁽¹⁾. Według skarżącej przepis ten nie uprawnia Komisji do dokonywania korekt finansowych ze względu na błędy w zarządzaniu lub domniemane braki w systemach zarządzania i kontroli. Skarżąca podnosi nadto, że nawet jeśli błędy w zarządzaniu lub domniemane braki w systemach zarządzania i kontroli objęte są zakresem regulacji art. 24 rozporządzenia nr 4253/88, to i tak nie było podstaw do dokonania korekty finansowej. Po pierwsze zarzucane przez Komisję „nieprawidłowości” uzasadniają wprowadzenie korekt finansowych jedynie wówczas, gdy mają bądź miały one niekorzystny wpływ na budżet Unii. Zdaniem skarżącej w przypadku kwestionowanych przez Komisję środków sytuacja taka nie miała miejsca. Z drugiej strony skarżąca twierdzi, że w przypadku szeregu zakwestionowanych projektów, w tym rozpatrywanego, nie dopuszczono się żadnego naruszenia prawa wspólnotowego.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi, że Komisja nie była uprawniona do ekstrapolacji i zryczałtowania korekt finansowych na podstawie rozporządzenia nr 4253/88. Skarżąca twierdzi w tym względzie, iż z brzmienia art. 24 rozporządzenia jasno wynika, że przepis ten dotyczy konkretnych sytuacji i możliwych do określenia kwot.

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca twierdzi, iż naruszono zasadę proporcjonalności oraz że niedopuszczalna jest ekstrapolacja między państwami, w wyniku której jedno państwo członkowskie musi odpowiadać za błędy innego państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań różnych funduszy strukturalnych między nimi oraz z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 374, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2010 r. — Niemcy przeciwko Komisji

(Sprawa T-116/10)

(2010/C 134/70)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller i adwokat U. Karpenstein)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 10675 z dnia 23 grudnia 2009 r. zmniejszającej wysokość pomocy z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) przyznanej na mocy decyzji Komisji C(97) 112 na rzecz realizacji programu objętego celem 2 dla kraju związkowego Nadrenii Północnej-Westfalii w Republice Federalnej Niemiec (w latach 1997-1999);

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną decyzją Komisja zmniejszyła wysokość pomocy finansowej przyznanej z EFRR na rzecz realizacji programu objętego celem 2 dla kraju związkowego Nadrenii Północnej-Westfalii w Republice Federalnej Niemiec (w latach 1997-1999).

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

W zarzucie pierwszym skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie oceniła stan faktyczny. Według skarżącej, Komisja uwzględniła nieprawidłowe kwoty przy obliczaniu wielkości stosownych błędów.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca twierdzi, iż nie zostały spełnione przesłanki zmniejszenia wysokości wypłat określone w art. 24 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88 ⁽¹⁾. Według skarżącej przepis ten nie uprawnia Komisji do dokonywania korekt finansowych ze względu na błędy w zarządzaniu lub domniemane braki w systemach zarządzania i kontroli. Skarżąca podnosi nadto, że dokonanie korekt finansowych w przyjętym przez Komisję zakresie jest bezzasadne także z innych przyczyn. Z jednej strony zarzucane przez Komisję „nieprawidłowości” uzasadniają wprowadzenie korekt